

nygre Alder end den, der gælder for de øvrige Stater, at kunne gaa af med Pension. Disse to Begunstigelser, som ere indsatte i det andet Ting, har Flertallet troet det rettest at maatte stryge, og Flertallets Grunde dertil have i al Korthed været, at det, som man maa huske paa, er en vanskelig Sag, at tage visse Funktionærer ud mellem alle de andre og sige: Deres Gerning er langt mere opslidende end de andres, og derfor skulle de have disse særlige Pensions-Begunstigelser fremfor deres Kolleger. Det er en vanskelig Sag at udpege disse Folk rigtigt, og sikkert er det, at om de end blive udpegede nok saa rigtigt, vil det vække Misnøje hos de andre, vække Misundelse; mange ville tro, at deres Arbejde er lige saa opslidende som de andres. Det er en Side af Sagen, hvorfor Flertallet har anset det for rettest, at Begunstigelserne bør udgaa. Der er tillige en anden og vigtigere, som vist er overset i det andet Ting, idet man vilde give disse Folk for deres mere opslidende Gerning gunstigere Pensioneringsnormer. Unægteligt have disse Funktionærer for en stor Del en mere opslidende Gerning, men der er paa den anden Side ogsaa givet dem ganske anderledes Begunstigelser i det hele taget i Statsbanens Tjeneste end Funktionærer i andre Stater, som Post- og Telegrafvæsenet have, idet de i en ganske overordentlig ung Alder kunne komme ind i Statsbanens Tjeneste, ofte før de ere 20 Aar, og deres Anciennitet regnes lige fra den Tid, de ere ansatte, i Mod sætning til i andre Stater. En Mand, der har haft en opslidende Gerning, bliver forholdsvis langt tidligere pensionsberettiget end Folk i de andre Stater, selv om den Tid bliver staaende, som Flertallet her foreslaar. Flertallet har troet, at naar man tager disse Momenter i Betragtning, sker der disse Folk deres fulde Ret til Trods for den mere opslidende Gerning; thi paa denne hodes der ved den tidligere Ansættelse og overhovedet ved de gode Vilkaar, der bydes dem.

Endringsforslaget under Nr. 29 trænger til nogen Forklaring. Der har nemlig fra forskellige Sider rejst sig ikke liden Tvivl, om man ikke, selv om man ikke har gjort de indst. synste Funktionærer, der have indbetalt en større Sum til deres Alderdomsforsørgelse end de sjællandske, Uret, saa dog er gaaet dem rigelig nær, idet man siger, at af alt, hvad de have indbetalt, skulle de kun, naar de træde ind i den almindelige Pensionsklasse, have udbetalt 10 pCt. Det er et Spørgsmaal, som Udvalgets Flertal ikke har kunnet klare paa nogen Maade, om 10 pCt er det absolut rigtige Tal, men der har

om denne Sag været rejst Betænkelighed og Tvivl fra saa mange Sider, ogsaa fra det ærebe Medlem her i Salen, der nu sidder paa Sekretærpladsen (Stilling). Udvalget har taget Spørgsmaalet under nøje Overvejelse, men har ikke kunnet finde anden Udvej, end at foreslaa, at hvert af deres virkelige Tjenesteaar i den Tid, hvor de have ydet dette større Indstud, skal regnes til $1\frac{1}{4}$ Aar. Ved denne Bestemmelse har man troet, at deres Anciennitet vil stige, saa at de maatte komme hurtigere frem, og man haaber, at Grunden til Misfornøjelsen, hvis der er nogen virkelig Grund dertil — at Misfornøjelse er til Stede er sikkert nok — vil være fjernet. — Endringsforslag under Nr. 30 er en Redaktionsændring. — Endringsforslag Nr. 31 er nærmest stillet for at tydeliggøre visse Pensionsbestemmelser og navnlig for at give Ministeren en bestemt Bemyndigelse — hvad han formodentlig allerede har efter Lovforslaget, men det er dog ønskeligt bestemt at udtale det — til at lade de Personer, som maatte blive afskedigede i Anledning af denne Ordningss Krafttræden, falde ind under de Pensionsbestemmelser, der da komme til at gælde. — Endringsforslagene Nr. 32 og Nr. 33 angaa det Tidspunkt, da der skal forelægges visse Forslag for Rigsdagen. Der har Regeringsforslaget fastsat Tiden til 1897, medens Folketinget har sat Tiden til 1893. Det har Flertallet ment, var for kort en Frist, medens det samtidigt har troet, at Regeringens Forslag vilde styde Sagen vel langt ud i Fremtiden, hvorfor man har foretrukket den Mellemvej at foreslaa Tiden sat til 1895. — Dermed tror jeg at have gennemgaaet Endringsforslagene og skal anbefale dem til det høje Tings Belvilje.

Madjen-Nygdal: Jeg skal begynde med den Udtalelse om, at Mindretallet er fuldstændig enig med Flertallet i den Betragtning, at det er ønskeligt snarest muligt at faa Statsbanedriftens Ordning fastsat ved Lov. Vi finde det ikke blot ønskeligt, men vi anse det for en selvfølgelig Sag og saa naturligt, at alle Kræfter, alle Lovgivningsmagtens Faktorer, maa bestræbe sig for at komme til en Løsning paa dette Omraade snarest muligt. Det er jo urimeligt at tænke sig, at vi 43 Aar efter Grundlovens Givelse endnu staa med et Budget paa henved 16 Millioner, der styres saa nogenlunde eneveldigt, og som omtrent helt og holdent er unddraget Rigsdagens Bevillingsmyndighed. Derimod kan Mindretallet ikke være enig med Flertallet i at paasønne den Loyalitet, der er vist fra Regeringens Side med Hensyn